

Sygn. akt **II C 132/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Renata Kopala

Protokolant: Jolanta Bober

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lipca 2016r. w R.

sprawy z powództwa **małoletniego D. D. działającego przez matkę M. F. i M. F.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda D. D. kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 07 sierpnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki M. F. kwotę 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 07 sierpnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 3) w pozostałej części powództwo oddala;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach, Ośrodka (...) w R. kwotę 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) tytułem części kosztów sądowych;
- 5) odstępuje od obciążania kosztami sądowymi powodów;
- 6) koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi.

Sędzia:

Sygn. akt II C 132/16

UZASADNIENIE

Powód D. D. pozwem złożonym w dniu 12 kwietnia 2016 roku reprezentowany przez przedstawiciela ustawowego - matkę M. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 90.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na skutek naruszenia dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej go z ojcem i prawa do życia w pełnej rodzinie na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz jego rzecz kosztów procesu.

Jednocześnie wskazanym pozwem powódka M. F. domagała się zasądzenia kwoty 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na skutek naruszenia dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej

łączącej ją z mężem i prawa do życia w pełnej rodzinie na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 i 24 k.c. oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu.

Powodowie wskazali, że w dniu 9 stycznia 2004 roku w R. na ulicy (...) kierując samochodem ciężarowym marki V. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa poprzez przewożenie ładunku w postaci płyt blach bez właściwego zabezpieczenia, w następstwie czego nastąpiło przesunięcie się ładunku na prawą stronę i zaczepienie się ładunku o stojący na prawym poboczu samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...), wskutek czego, siedzący w nim W. D. (1) doznał obrażeń skutkujących jego zgonem w dniu 11 stycznia 2004 roku. Dodano, że wina W. D. (2)

za sprowadzenie opisanego zdarzenia została przesądzona wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 czerwca 2004 roku, sygn. akt II K 170/14 uznającym W. D. (2) za winnego popełnienia czynu określonego w art. 177 § 2 k.k. (tj. spowodowania wypadku drogowego, którego następstwem jest śmierć innej osoby).

W dacie zdarzenia pojazd kierowany przez W. D. (2), objęty był ochroną ubezpieczeniową OC udzielaną przez poprzednika prawnego pozwanego (...) S.A. Jak wskazano pozwany (a wcześniej jego poprzednik prawny) w postępowaniu likwidacyjnym przyjął co do zasady odpowiedzialność za skutki zdarzenia z 9 stycznia 2004 roku. W efekcie w dniu 13 czerwca 2005 roku powódka M. F. zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanego - (...) S.A. ugodę pozasądową, mocą której wymieniony podmiot wypłacił powódce na zasadzie art. 446 § 3 odszkodowanie w kwocie 50.000 zł. Nadto pozwany decyzjami z 6 sierpnia 2015 roku wypłacił na rzecz każdego z powodów po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. Decyzją z dnia 1 sierpnia 2015 r. pozwana przyznała na rzecz małoletniego powoda rentę w kwocie 141,00 zł miesięcznie począwszy od 1 lipca 2015 roku.

Na uzasadnienie żądań wskazano, iż zmarły W. D. (1) był ojcem i mężem dla powodów a zatem był dla nich osobą najbliższą. Jako głowa rodziny stanowił dla powodów autorytet i wsparcie. Małoletniemu powodowi dawał poczucie bezpieczeństwa, uczestnicząc na co dzień aktywnie w jego wychowaniu. Powódka dodała, iż jej cierpienie potęgował fakt, że przez resztę życia małoletni będzie dorastał bez ojca. Z powodu tragicznych wspomnień związanych z wypadkiem męża była zmuszona opuścić dotychczas zamieszkiwany rodzinny dom z uwagi na powracający mimowolnie obraz tragicznego zdarzenia, które miało miejsce w niewielkiej odległości od dotychczasowego miejsca zamieszkania. Bezpośrednio po wypadku powódka nie była w stanie poradzić sobie z faktem śmierci męża. Jak podała, była nerwowa, jej reakcje emocjonalne były nieadekwatne do występujących bodźców i otoczenia. Przez pewien czas przyjmowała leki uspokajające. Była załamana psychicznie.

Wskazano, że fakt śmierci ojca dla małoletniego powoda D. F. również był traumatycznym przeżyciem o dużym stopniu intensywności, co wynikało głównie z tego, że w dacie śmierci miał on tylko 4 lata zaś zmarły Ojciec był jedną z najważniejszych osób w jego życiu. Nie mógł zaakceptować śmierci ojca stąd ostatecznie bardzo zamknął się w sobie. Zaznaczono, że pomimo upływu czasu poziom bólu cierpienia i krzywdy powoda nie uległ zmniejszeniu, gdyż mimo założenia przez matkę nowej rodziny, czuł, że nikt nie jest w stanie zastąpić mu zmarłego ojca. Powodowie zaakcentowali silny związek emocjonalny jaki łączył ich ze zmarłym W. D. (1). W efekcie uznać należało, że zostało naruszone ich dobro osobiste w postaci więzi emocjonalnej i prawa do życia w pełnej rodzinie.

W odpowiedzi pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu nie zakwestionował podstaw swej odpowiedzialności oświadczając, że mocą zawartej ugody z 13 czerwca 2005 roku przyznał na rzecz powodów kwotę 50.000 zł tytułem odszkodowania za pogorszenie się sytuacji życiowej. Nadto podał, że przyznano na ich rzecz zadośćuczynienie w wysokości po 10.000 zł na rzecz każdego z powodów zaś dochodzone pozwem kwoty noszą cechy rażąco wygórowanych. Pozwany podniósł, iż powodowie nie wykazali by doznana przez nich krzywda odcisnęła się trwałym piętnem w ich psychice, czy na kształcie dalszej egzystencji i relacji z pozostałymi członkami rodziny. Poddali w wątpliwość istnienie krzywdy powodów w dacie wniesienia pozwu. Pozwany podkreślił, że nie udowodniono także aby zdarzenie szkodowe wywołało

trwale następstwa w sferze psychicznej, które zakłócałyby prawidłowe funkcjonowanie albo że doszło do wstrząsu psychicznego skutkującego rozstrojem zdrowia powodów. Pozwany zanegował również aby powodowe w szczególności sposób przeżywali czas żałoby oraz by w ogóle aktualnie miała ona miejsca w dalszym ciągu. Pozwany podniósł nadto, nie negując pamięci powódki o zmarłym mężu, że powódka nie udowodniła patologicznego przebiegu żałoby, który nie mógł mieć miejsca z racji założenia przez nią nowej rodziny oraz urodzenia dwójki dzieci w nowo powstałym związku, co świadczy o kontynuowaniu normalnego życia. Podobnie stwierdził, że powód D. D. nie wykazał aby w następstwie śmierci ojca nie mógł normalnie funkcjonować bądź aby odczuwał skutki śmierci ojca do dnia dzisiejszego.

Niezależnie od tego pozwany zarzucił także, że odsetki w przypadku żądania zadośćuczynienia winny być naliczane od dnia wyrokowania, a nie jak domagają się powodowie od dnia wniesienia pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2004 roku w R. na ulicy (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w czasie którego W. D. (2) kierując samochodem ciężarowym marki V. o nr rej. (...) z naczepą o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa przez przewożenie ładunku w postaci płyt blach z nieprawidłowym zabezpieczeniem, w następstwie czego nastąpiło przesunięcie się ładunku na prawą stronę oraz zaczepienie o stojący na prawym poboczu samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) w konsekwencji czego siedzący w nim W. D. (1) doznał obrażeń skutkujących ostatecznie jego śmiercią w dniu 11 stycznia 2004 roku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 7 czerwca 2004 roku W. D. (2) został uznany winnym czynu opisanego w art. 177 § 2 k. k. tj. przestępstwa nieumyślnego spowodowania wypadku, którego następstwem była śmierć innej osoby.

W dniu 13 czerwca 2015 r. powódka zawarła z (...) S.A. Oddział w O. ugodę pozasądową, mocą której wypłacono powódce M. D. odszkodowanie z tytułu pogorszenia się sytuacji życiowej w następstwie zdarzenia szkodowego w wysokości 50.000 zł.

Decyzjami z 6 sierpnia 2015 roku pozwany wypłacił na rzecz powodów kwoty po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w z art. 34 k.c..

Powódka M.-F. w dacie zdarzenia szkodowego miała ukończone 29 lat. Powódka poznała zmarłego męża mając 15 lat. W dacie śmierci męża pozostawała w związku małżeńskim z W. D. (1) od około 6 lat. Powódka posiadała szereg planów związanych między innymi z chęcią wybudowania wspólnego domu. Po śmierci W. D. (1) powódka zamieszkała wraz z rodzicami, którzy na co dzień udzielali jej pomocy i wsparcia emocjonalnego. Powódka zażywała leki uspokajające dla złagodzenia skutków psychicznych stanu, powstałego w następstwie tragicznego zdarzenia. Po pewnym czasie skutki żałoby w sferze psychicznej powódki uległy istotnemu zanikowi. W dniu 11 lutego 2006 roku powódka zawarła nowy związek małżeński. Z drugiego małżeństwa w dniu (...) urodził się drugi syn powódki - K. zaś kolejne dziecko - córka urodziła się (...).

W początkowej fazie małżeństwa z W. D. (1) przez okres około trzech lat po jego zawarciu, powódka nie pracowała. Następnie podjęła zatrudnienie świadcząc pracę na zmiany do godziny 20.00. W opiece nad małoletnim powodem pomoc świadczyli rodzice stron. W zależności zmiany na którą powódka pracowała, małoletnim powodem naprzemiennie opiekowali się bądź rodzice powódki bądź zmarły tragicznie jej mąż W. D. (1). Ówcześni teściowie powódki zamieszkiwali w R.. Powódka wraz ze zmarłym mężem i małoletnim powodem często odwiedzali teściów powódki gdyż relacje małoletniego powoda z nimi kształtowały się pozytywnie. Stan ten uległ zmianie z momentem zawarcia przez powódkę nowego związku małżeńskiego w lutym 2006 roku. Powódka nie korzystała z profesjonalnej pomocy psychologicznej po śmierci męża. Zorganizowała małoletniemu jedno spotkanie u psychologa, który zalecił jej częste rozmowy z małoletnim dla zredukowania negatywnych konsekwencji powstałych w psychice małoletniego powoda w wyniku śmierci ojca. Powódka wraz z obecnym mężem wybudowali dom, w którym zamieszkują.

Obecnie relacje powoda D. D. z ojczymem są pozytywne i bardzo dobre. Początkowo powód zwracał się do niego po imieniu. Po urodzeniu brata K. w 2006 roku D. D. w zasadzie zaakceptował osobę obecnego męża powódki jako ojca. Powód od tego czasu zwraca się do męża powódki „tato”. W nieznacznym zakresie prezentuje wobec niego dystans i wycofanie uwarunkowane świadomością faktów mających miejsce w przeszłości. Powód obecnie posiada również prawidłowo ukształtowane relacje z młodszym rodzeństwem przyrodnim pochodzącym z nowo zawartego przez powódkę związku małżeńskiego. Młodsze przyrodnie rodzeństwo powoda nie ma świadomości pochodzenia z powoda z poprzedniego małżeństwa powódki. Obecne małżeństwo powódki jest zgodne i układa się prawidłowo.

Powód wspomina ojca pozytywnie. Często wraca myślami do obrazów i postaw ojca jakie na co dzień opisuje mu powódka. Pragnie naśladować ojca.

Dowód: akta szkodowe pozwanego o Nr sprawy: (...) -01 w szczególności ugoda z dnia 13 czerwca 2015 roku, pismo powodów dnia 6 lipca 2015 roku, decyzje z dnia 6 sierpnia 2015 r. i 11 sierpnia 2015 r., uwierzytelniona kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu W. D. (1) k. 16, uwierzytelniona kserokopia wyroku SR w Wodzisławiu Śląskim z 7 czerwca 2004 r. k. 14-15, zeznania świadków I. W. - protokół nagrania z rozprawy z 20 lipca 2016 roku k. 88, zeznania powódki M. W.- protokół nagrania z rozprawy k. 88,

Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Podejmując rozstrzygnięcie, Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów, jako że sporządzone zostały one przez uprawnione podmioty w ramach obowiązków wynikających z charakteru ich działalności, a zgodność ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym nie została przez strony zakwestionowana w toku procesu. Nie znalazł Sąd najmniejszych podstaw

do zakwestionowania jako wiarygodnego dowodu w sprawie zeznań świadka I. W. obecnej teściowej powódki, z tym zastrzeżeniem, że co do relacji powódki ze zmarłym mężem miała ona niepełne informacje, które sprowadzały się do wiadomości przekazywanych jej przez powódkę w zakładzie fryzjerskim świadka, z którego usług przed śmiercią W. D. (1) powódka korzystała. W zakresie późniejszego okresu życia już jako teściowa powódki jej zeznania jej były spójne, logiczne i korelujące w pełnym zakresie

z zeznaniami powódki. Uczynił Sąd wobec powyższego wskazane dowody pełnowartościową podstawą czynionych ustaleń w sprawie. Sąd oddalił wnioski powodów o dopuszczenie dowodu z opinii psychologa celem ustalenia skutków jakie wywołała śmierć męża i ojca powodów albowiem z uwagi na upływ czasu nie jest możliwym zbadanie i ocena stanu psychicznego powoda, który w chwili wypadku miał niecałe 5 lat i poza jednorazową wizytą u psychologa nie kontynuował żadnej terapii. Również z konsultacji psychologicznej nie korzystała powódka a jej ponowne zamążpójście i założenie nowej rodziny po dwóch latach po śmierci pierwszego może świadczyć, że okres żałoby zakończył się.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie częściowe uwzględnienie co do wysokości żądanych kwot.

Pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku, w wyniku którego śmierć poniósł W. D. (1). Zarzuty pozwanego dotyczyły kwestionowania wysokości zadośćuczynienia. Pozwany twierdził, że wypłacone wcześniej tytułem zadośćuczynienia kwoty są wystarczające.

W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o zadośćuczynienie był czyn niedozwolony, a zobowiązany do zaspokojenia roszczeń powodów - odpowiadający za sprawcę wypadku ubezpieczyciel. Podstawą prawną odpowiedzialności sprawcy wypadku był art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. Z kolei podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy wypadku był art. 34 i 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) w zw. z art. 822 k.c., w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. Zgodnie z art. 34 ust.1 powołanej wyżej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani

do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 35 w/w ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Stosownie do art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia w wyżej wskazanym zakresie bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela dotyczy każdej szkody, niezależnie od jej charakteru (majątkowego i niemajątkowego) wyrządzonej wskutek ruchu pojazdu mechanicznego, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a także gdy wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doszło do śmierci, stanowi źródło krzywdy również dla osób bliskich zmarłego (por., uchwała Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 grudnia 2012 r., III CZP 93/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013 r., VACa 241/13). W rozpoznawanej sprawie powodowie nie mogli dochodzić roszczenia o zadośćuczynienie w oparciu o art. 446 § 4 k.c., zgodnie z którym Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę albowiem śmierć ich ojca i męża nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 2 sierpnia 2008 r. W tej sytuacji zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem dopuszczono możliwość dochodzenia zadośćuczynienia związanego ze śmiercią osoby bliskiej, przy czym przyjmuje, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, ponieważ śmierć osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych (art. 23 k.c.) w postaci więzi emocjonalnej łączącej te osoby, a także prawa do życia rodzinnego, czy utrzymywania wspólnych więzi

Niewątpliwie powodowie wykazali, że w wyniku śmierci ojca i męża doszło do nieodwracalnego naruszenia ich dóbr osobistych w postaci więzi emocjonalnej łączącej ich z tak bliską osobą i prawa do życia rodzinnego. Niemniej wysokość należnego powodom zadośćuczynienia należy oceniać także w kontekście późniejszych zdarzeń, które nastąpiły po śmierci W. D. (1) w życiu powodów i które wpływają (pozytywnie lub negatywnie) na ich egzystencję. W niniejszej sprawie należy mieć na uwadze, że M. F. po około 8 miesiącach po śmierci W. D. (1) poznała obecnego męża, z którym zaczęła spotykać się po około roku po śmierci pierwszego męża, a po dwóch latach od tragicznego zdarzenia, w dniu 11 lutego 2006 roku wyszła za niego mąż. (...) urodził się ich wspólny syn, a 5 lat później córka. Obecnie stanowią szczęśliwą, kochającą się rodzinę. Małoletni powód, który w chwili śmierci ojca miał niecałe 5 lat zaakceptował szybko partnera a później męża matki, po urodzeniu się brata zaczął do niego mówić "tato", ma z nim dobre i serdeczne relacje podobnie jak z przyrodnim rodzeństwem. Na uwadze należy mieć również to, że bezpośrednio po śmierci męża powódka znalazła pomoc i wsparcie w swoich rodzicach, a potem nawiązała dobre relacje z rodziną drugiego męża. Okres żałoby powódki miał przebieg naturalny i zakończył się po około roku, powódka nie korzystała z pomocy psychologa czy innej formy terapii a aktualnie realizuje się jako żona i matka.

Przepis art. 448 k.c. posługuje się sformułowaniem odpowiedniej sumy zadośćuczynienia. Dla Sądu nie budziło żadnej wątpliwości, że przedstawione okoliczności niniejszej sprawy uzasadniały przyjęcie, że żądane przez powodów kwoty są kwotami wygórowanymi. Zważyć należy, że na rzecz powodów pozwany wypłacił już tytułem zadośćuczynienia kwoty po 10.000 zł. W ustalonych okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał łączną kwotę zadośćuczynienia na rzecz syna zmarłego winna wynosić 60.000 zł, a na rzecz jego żony 30.000 zł. Skoro zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną i ma na celu przede wszystkim wynagrodzenie szkody niemajątkowej to szkodę tę należy oceniać w aktualnych realiach. Przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności danego wypadku mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a w rozpatrywanej sprawie okoliczności te uzasadniały uwzględnienie roszczeń w wysokości wskazanej wyżej tj. w kwotach 60.000 zł na rzecz małoletniego D. D. i 30.000 zł na rzecz M. F.. Przy uwzględnieniu kwot wypłaconych w postępowaniu przesądowym przez pozwanego powodom należało odpowiednio zasądzić: na rzecz małoletniego powoda D. D. kwotę 50.000 zł a na rzecz M. F. kwotę 30.000 zł. .

Od tych kwot Sąd zasądził odsetki za opóźnienie od dnia 07 sierpnia 2015 roku.

Podstawą rozstrzygnięcia o odsetkach od zasądzonej w wyroku kwoty zadośćuczynienia był art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art.14 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powodowie wezwali pozwanego do wypłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 06 lipca 2015 roku, w dniu 06 sierpnia 2015 pozwany częściowo spełnił ich żądanie zatem co do dalszej części roszczeń pozwany był w zwłoce od dnia 07 sierpnia 2015 roku .

W pozostałej części ustalając, że żądane kwoty są wygórowane Sąd oddalił powództwo.

Ponieważ powodowie utrzymali się ze swoimi roszczeniami w połowie Sąd w myśl art. 100 kpc zniósł między stronami koszty zastępstwa procesowego, a zgodnie z art. 100 kpc w związku z art. 113 uksc Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka (...) w R. kwotę 3500 zł tytułem opłaty od uwzględnionej części roszczenia odstępując od obciążania powodów pozostałymi kosztami sądowymi . Powodowie bowiem z uwagi na swoją sytuację materialną byli zwolnieni od obowiązku uiszczania kosztów sądowych w całości .